

John Ireland

(1879-1962)

Immortality

These fields, which now lie smiling in the sun,
Were tamed and schooled to harvest long ago
By men whose lives, whose names we cannot know,
Who went in silence when their work was done.

Their furrows, slowly traced, their crops, hardwon,
Have vanished like some ancient winter's snow.
Their hearts, dispersed in dust, have ceased to glow,.....
Mere random bones declare their race is run....

And yet within the fields there lie in wait
Strange virtues which to them, not us, belong,
And as we plod behind the plough, which bares
The gracious earth they wooed,
We know the strong Compulsion laid by them on all their heirs,
And cannot choose but plough our furrows straight.

Onsterfelijkheid

Deze akkers, die nu liggen te glimlachen in de zon,
Zijn lang geleden ontgonnen om oogsten voort te brengen
door mensen wier levens en namen we niet kennen,
Die stil van ons zijn heengegaan toen hun werk gedaan was.

Hun voren, traag getrokken, hun oogsten, met noeste arbeid verkregen,
Zijn verdwenen als sneeuw van een winter lang geleden.
Hun harten, verstrooid in het stof, zijn niet langer beziel....
Slechts lukrake botten tonen aan dat hun race gelopen is

En toch liggen er in de velden vreemde waarden verborgen die hun, niet ons, toebehoren.
En wanneer we zwoegen achter de ploeg die de minzame aarde die ze gunstig trachtten te stemmen, blootlegt,
Kennen we de sterke Dwang die ze al hun erfgenamen opgelegd hebben,
En kunnen niet anders kiezen dan onze voren kaarsrecht te ploegen